

S Tálií by člověk sice potřeboval o dovolený spíš do lázní, kde by se konečně mohl zrelaxovat (či do Bohnic, na uzavřený oddělení ☐), ale tak to je nereálný, takže jsme se rozhodli připojit si k pondělnímu volnu ještě zbytek týdne a uklidit se na chalupu. Bude to skorem jako v těch Bohnicích- ticho, teplo, klid, tekutiny (nakoupeno bylo hodně Proseca!! ☐). Tišící prostředky jsme vynechali. A dobře jsme událi, že jsme se tam vydali. Chytli jsme docela slušný počasí. Pravda, trochu chladný zpočátku, ale nelilo, mohlo se být venku, kutit na zahradě, či jen se tak placatit a hrát si s pejscima. A to bylo veledůležitý. Protože to kopyto flekatý musí prostě přijít na to, že je lepší se družit, než bejt spíš ta samostatná. To v ní je pořád. Už pravda míň, ale pořád hodně na můj vkus. A tak jsme si hráli.

Třeba na tuneláře. Což značí, že pánčička zavolá Tuneel a TaliRumíčci probíhají tunelem. Zpravidla naráz, či vytvoří vláček ☐. Ještě lepší varianta je, když ty dementíci běžej tunelem proti sobě. Takže Talinka se nám naučila tak trochu, co to je ten tunel. Ještě to nemá jako takovou vášeň co Rumíček, ale už ví, co po tom slově má udělat. Hopikání je na její mozek ještě dosti složitá záležitost asi ☐. Pokud přes laťku překážky není hadr, překážku obíhá. Či lépe, ji porazí. Rumíček miluje sekvenci tunel, skočka, skočka a zpátky. To může běhat celej den.

Taky jsme si hráli na aporty. Ze dvou starých kožešinových čepic, který jsem objevila u mamky v bytě, jsem udělala takový válečky, pro každýho jeden, že si budem hrát na myslivecký psy. Kožešinový aportek pochopitelně oba ohaře uchvátil. A zase se ukázal rozdílný přístup každýho z nich. Zatímco Rumíček se svou jemnou tlakou se k aportku chová jako civilizovaný ohař, tak Taliřová, věrna své povaze, se k aportku chová jako nenadrtálský hovado (případný přeživší neandrtálci prominou, ale jinak se to popsat bohužel nedá). Drapne ho a stotisíckrát ho zabije, kdyby jí to bylo umožněno, rozpáře váleček, vykuchá ho, vypitvá ho, udělá z něj tisíc malejch kožešinejch válečků. Tak to bylo na začátku. Učíme se ovšem, že ohař není primitiv, takže jsme to už kapánek, ale jen kapánek ☐ posunuly. Tali ovšem, ač pes od myslivce, má aport téměř nulový a hlavně zpraseny. Tudíž zatím máme to, že dokáže sedět, aport leží mezi ní a mnou a na "povel" mi ho "podá". Jakmile je to z pozice u nohy, máme problém, páč vyletí a musí kroužit vítězný kolečka a dostat ji k sobě, to je fuška. ☐. Abychom se věnovali také určitému sebeovládání, občas to zpestřím tím, že má jeden Čekej a druhý má to aportování. S tím, že při "Taličekáá, tetkon Rumíček!" musím pochopitelně být u ní a trochu si ji jistit, protože jinak by vypálila taky. A musím ji jistit celou dobu, protože jakmile má Rumíček aport, je celá nadupaná na to, mu ho

ukrást. Pako flekatý.

Co mi udělalo velkou radost bylo to, že se mi dvakrát podařilo dát si hromadnou čistě psí hru, kdy jsme si hráli všichni tři. Honičky, přepady a tak. A že to bylo o tom, že si oba hráli nejen mezi sebou, ale i se mnou najednou. To má teda ale jeden háček. Taly je při takový hře hrozně brutální - tedy pro člověka brutální. Tudíž moje nohy a ruce nevypadají nejlíp. Ale co už. Bylo to moc fajn. Tahali jsme se jednak o dlouhý provaz a taky jí učím "Poood' na něj, deme na něěěj, chytíme ho!" a utíkáme obklíčit Štajnidlo a pak fšící bojovat. Brtník si může se svou tělesnou schránkou dovolit i boj muže proti feně. Leč musí být vyzbrojen pracovníma rukavicema, jinak by rozbila i jeho. A taky si zapsal megaúspěch - přesvědčil Talířovou, že nejen ona bude honit jeho, ale taky, že si role obrátí. Je to hrozně ftipný. Ona běží naplno takovým tím šíleným během, uvolněný ocas jí nestíhá tělo.... ☐ Je super to, že už nebere naši louku jako plac k neplechám, ale ke společným aktivitám a taky a to hlavně - že ji prostě můžeme už na tý louce nechat být i jen tak! Že si chodí, čichá si myšodíry, šmejdí ve vysoký trávě a neprchá. Když se zavolá - "Jdeme domůůů, domůů pipinyy!" mastí nadšeně k brance a neprchá, nebo netváří se, že uši nikdy neměla. To je skvělý, skvělý, nejskvělejší. A co je ještě skvělejší, než nejskvělejší?? Že nejen jde společně domů z louky, ale když my jsme v zahradě a ohařící na louce a zavolá se ze zahrady "Kdepak jsou ty pejsci? Kdepak jste pipiny???" dořítí se nadšeně do té zahrady a hledá, odkud se volalo, že se tudíž ten odchod z louky nemusí dozorovat. Běží s radostí, stejně jako Rumíček. A ještě skvělejší, než to skvělejší, který je lepší než to nejskvělejší je!! ŽE SE SAMA CHODÍ Z TÝ LOUKY HLÁSIT!!! To je mega, mega, megabomba. Máme toho ještě spoustu spoustu co dopilovávat či spíše učit, ale tohle je moc prima.

Stejně tak prima je, že se už učí respektovat, když se ve hře se psy moc rozdivočí a je přes čáru, že jí to zarazím. V případě, že pes už její hru neakceptuje, je schopna kolem něj lítat a řvát jako pomínutá a na psa nabíhat. Což pochopitelně tomu, kdo už si nechce hrát, dost vadí a dává to najevo. To ona ale nebere v potaz a kraví dál. Pošahanec. Dneska už ale vnímá to, že do hry vstoupím a se slovy "Dost! Klid!" jí to zarazím. Dřív jsem musela být hodně hlasitá a spíš jí tělem vytlačit, dohadovat se s ní. Teď už to bere a dokonce si v tom svém rauši dokáže někdy i sednout na kotelnu, a uklidnit se natolik, aby mohla být posléze puštěna a chovala se jako pes a ne jak trotl.

Měli jsme totiž během dovči i 2x psí návštěvu. Fešná střední černá knírka z vedlejší vesnice.

Přistěhovala se tam s páníkama nedávno a občas zajdou. S Rumíčkem vždycky děsně řádili, lítali do padnutí a Ejmička se vždy následně šla vyráchat do rokle do vany s dešťovou vodou, aby ze vzhledné psí slečny vyrobila strašidlo. Teď ji čekalo seznámení s germánským parním válcem kříženým s bucharem. Trochu překvápko. ☐☐☐. Nicméně to ustála, Tali se pak i částečně uklidnila a my jsme s paničkou využili situace a obě si se všema pesanama tak jako nenápadně pocvičily poslušnost. Takovej neplánovanej minicvičák. Při jejich druhé návštěvě vyšperkovaný tým, že se Ejmi rozhárala. Rumíček mi udělal veleradost, protože byl moc poslušný i přes to, že měl pod nosem háravku. Je to můj žižkovnej hošíček. Nejžižkovnější hošíček.

I když - to na něj musím trochu prásknout - zcela logicky se nám jinak hošíček trochu v té poslušnosti pohoršil. Ale abych byla spravedlivá, došla mi jedna věc. S jeho povahou to není ani tak o tom, že by využíval situace, ale o tom, že si zvykl, že ty povely, které člověk říká, se vlastně nevztahují na něj. Že třeba to sedni, platilo primárně docentce. Takže to tak začal i brát. Aby se nám to nezvrhlo, bylo nutné se na tohle i zaměřit. Taky už je na to trochu víc prostoru, než dřív, kdy měl člověk plný ruce práce s Tali zmítající se na vodítku, s Tali vystřelující do prostoru za čímsi, kýmsi a tak.

Teď už si můžeme hrát společnou hru na přivolávání, hru na společnou chuži u nohy a tak jako podobně. Tali takhle hezky zatím funguje v méně exponovaných situacích, ale posouváme se, posouváme. Další hra, kterou jsme si hráli byla hra hledací. Musela jsem vymyslet, jak to celý udělat, aby to fungovalo, ale povedlo se. Hledaným předmětem je pracovní rukavice v které je piškot. Potřebovala jsem něco, co půjde dobře schovat, ale co ta čůza nevdechne ve vteřině (ehm, v zimě mi předvedla, co dokáže s pletenou rukavicí, kterou měla hledat. Lovila jsem jí to bez nadsázky z jícnu. Měla jsem ji Tali na vodítku!! V té stejné vteřině, co rukavici našla, ji opravdu vdechla. Ne spokla. Když jsem to z ní vytahovala, tak myslím, že jsem ukazováčkem ruky i vstoupila do žaludku ☐. Ne to už přeháním, to jo, ale ona má tu hubu tak velkou, že fakt tu rukavici hned z první vdechla a já ji nelovila z tlamy, ale hluboko z krku. Takže jsem doufala, že tohle vdechnout nedokáže. A trefila jsem to. Jako ohaře ji tohle pochopitelně velmi ba. Jdu vždycky na jednu stranu louky, tam "schovám" jednu rukavici, pak jdu na tu druhou a schovám i pro toho druhého. Oba se pěkně učí čekat a ovládat se. Tedy hlavně někteří. A někteří u toho tedy i jódlují. Kterí asi tak? ☐ Správně, ti flekatí. No a pak otevřu branku a pošlu každého na jednu stranu, ať si hledají. Kupodivu - a to mě napadlo až teď, když to píšu - u tohodle Tali nekraví a když

rukavici najde, docela poctivě ji nese ke mně! Člověk se soustředí na tolik jiných věcí, že si něčeho nevšimne. Toho se musí využít! Každopádně tahle hra je taky bezva.

Tak jsme vlastně celou tu dovolenou tak nějak "prohráli" ☹ . A proflákali. A my si užívali toho, že prostě jen tak jsme, třeba sedíme na zápraží u kafe (kde jsem si já neplánovaně a z nějakýho nelogickýho důvodu opálila do červena přesně půlku holeně levý nohy - a jinak nic!) a jsou tam s námi dva úúúúplně normální psi. No dobře, dobře, tak úplně ne, protože je to vižla a germán, ale tak skoro :-). Placatí se tam s náma a je jim fajn, když se na ně zavolá, tak přijdou, nebo se přijdou pomazlit jen tak, protože cítí potřebu. Hezká dofča, mooc hezká.

P.S. Fotky jsou. Jsou ve foťáku. Foťák má šňůru do počítače. Ale kde má foťák šňůru do počítače? To vám ale Koláče vůbec právě neví. Naposledy byla šňůra viděna na chalupě, když dobíjela foťák. Dle Koláče by šňůra měla bývala být zpátky v batohu. Ale... tam nééjní. A karta z foťáku bez redukce do tohodle počítadla nejde.....takže kdy budou fotky??? No nejdřív příští pindělí, když bude šňůra nalezena někde v prostoru chalupy. Dodám přímo sem, do článku. Slibuju na holej pupek.

P.S. 2: Teď mě ještě dodatečně pobavila vzpomínka na jednu noc na chalupě. Talířová nás vždycky nad ránem přijde "zkontrolovat" (a tiše a marně vždycky doufá, že se do tý postele propasíruje. Npropasíruje, vždycky jede zpátky na jejich gauč). No a ondynoj přišla už tak nějak po půlnoci s výrazem dítěte, který praví: "Tati, mami, mě je špatně", aby se následně pozvracela uprostřed ložnice. Přidala pohled: "Bolí mě břicho!" a hodila šavli znovu. Spokojená, jak to vyřídila si šla zase - bez pobízení - lehnout na psí gauč. No a já šla uklízet. Každopádně ten výraz stál za to. Nejsem člověk, který by psy polidšťoval, nebo si z nich dělal děti, ale ten pohled byl úplně přesný, vybavil se mi totiž záběr z jednoho filmu, kde v tý samý situaci mělo mrně naprosto stejnej výraz. Jak má proti vižle, díky svému tmavému kukuči, omezený grimasy, tak tentokrát to bylo čitelný jak z čítanky ☹

P.S. 3 KRÁSNEJ VÍKEND FŠEM